

I... ens hem de dir adéu-siau!

Dc, 30/03/2016 per Josep Frigola

[Vida per Àfrica](#)

Tinc encara pel davant un mes, però si vull arreglar-ho tot i transmetre-ho com Déu mana, en tindria per a unes quantes setmanes més encara. Tafoi, que n'acumulem de coses, dossiers, projectes i punyetetes. Fins i tot nosaltres, nòmades d'ofici. Com us ho podeu imaginar, vaig una mica atrafegat i la calor comença a sortir de mare. Cert, la feina no s'hauria pas d'emportar sempre la culpa del manxaire. Aquesta vegada, hi contribueix també el meu estat d'ànim, un pèl alterat per les turbulències d'aquestes circumstàncies. Déu n'hi do el que suposa acomiadar-se d'uns i altres després de tants anys. A més, el nyec-nyec que s'hi afegeix, és haver de respondre a una mena de cançó enfadada: "Què faràs, ara?"; "se't veu jove i amb ànim..."; "a veure si t'avorriràs!"; "sense anar tan revolucionat, encara ens hauries pogut fer servei en això o en lo de més enllà..." No, ja ho entenc, no vull retreure res a ningú, al contrari, sé que aquest interès és una manera d'estimar, un desig profund de voler continuar junts, un rebuig de la separació. L'adéu per sempre fa por i esgarrapa tant els que se'n van com els que es queden. Ens deixa despullats, només amb el poc o molt que hem estimat per tapar nuesa. És veritat, igualment, el que la cançó diu: no és un adéu per sempre, només un a reveure. Sols adéu per un instant, perquè la separació física i les distàncies no podran desfer mai ni re-mai la comunió i el record que ens tindran abraçats per sempre més.

Fent endreça i, a la vegada liquidació de moltes coses, vaig pensant també que estic en un període de "rebaixes". Tots aquests anys viscuts en una missió de pic i pala, s'aboquen a uns moments de transició sense gran esclat, arrossegats pel mateix tarannà de la vida que continua impertèrrita i demana relleu. De cop i volta, no som capaços de fer-ne un balanç serè, equilibrat i fiable. No disposem dels paràmetres adequats. Encara que la gent ens vagi recordant, ben agraïda, totes les gestes que hem fet i els projectes de desenvolupament que hem pogut realitzar, cal tocar de peus a terra i prendre unes quantes píndoles de serenor i d'humilitat. Només així podem pretendre apropar-nos de la realitat. Repeteixo, és hora de "rebaixes". La primera que em toca fer és la de mi mateix. Rebaixar l'ego. De fet, ara mateix, tinc poques ganes de recordar el passat, de repassar la llista de realitzacions, unes més encertades que d'altres. La història continuarà tenint el mèrit d'enregistrar-ho absolutament tot. Els historiadors n'agafaran i en deixaran; el seu límit sol ser amanir-ho al seu gust. En aquests moments, jo voldria situar-me en aquell replà evangèlic que diu: "ara i aquí, ja no serveixo per gaire res més. He intentat portar a terme tot el que se'm demanava. Giro full, doncs, i em dispo a fer un nou servei."

El que sí em sembla importantíssim és tornar a re-centrar-ho tot en La Missió. Aquesta és pal de paller etern que és manté inalterable i re-dóna alè i coratge per tornar a reprendre una nova tasca. Aquí sí que, si tinc salut, m'hi trobareu. Ens hi trobarem junts. Amb una nova embranzida i passió interior renovada. La Missió no és nostra ni s'acaba mai. Quan hi hem pujat a cavall, ens hem de deixar portar sense baixar-ne. Encara no sé ben bé quins camins ni quines drecceres s'agafaran, el que sí veig clar, des de fa molt temps, és l'objectiu principal. Vosaltres, un col·lectiu de gent ben diversa i valuosa, em vàreu enviar cap a l'Àfrica i m'heu acompanyat sempre, tant si feia bo com si feia mal temps. Va ser la missió

d'enviament i d'anada. Ara toca la de retorn o de tornada. La considero tant o més important. Primer, perquè la realitzarem junts, en Església i en Humanitat. Segon, perquè donar satisfà, però rebre consola i omple molt més. Tercer, perquè havent acumulat experiència i riquesa africanes, és un deure dels grossos fer-vos-en participar. Mai he deixat de transmetre-us els valors que he anat rebent i acollint, però m'imagino que ara tindré més lleure per parlar-vos-en i donar testimoni de tot allò que hem vist i sentit. La Bona Notícia es belluga sempre sense parar, va i ve, fa i desfà. És creativa, és interactiva. Quan et pensaves que només n'eres emissor i portador, resulta que t'ha colpit fort per a que també la rebessis i l'acollissis. Si mai torneu a sentir dir que els pobres humanitzen i evangelitzen, creieu-vos-ho de debò. Si mai havíeu pensat que per viure millor val més que cadascú es quedi a casa seva, llavors, segur que ens morirem tots a casa nostra, però corsecats.

“La llei que ens agermana ens fa més forts i ens fa més grans.”

Us convido a respirar a fons, reprendre la cançó i sortir del recargolament al que ens anem tancant si no reaccionem a temps. Vàrem començar junts aquesta aventura missionera cap a l'Àfrica. Cadascú hi ha aportat la seva part. Hem anat teixint tota una xarxa d'amistat i de solidaritat, dins el nostre propi àmbit d'acció, com també en relació amb altra gent que pensa, treballa i es desvia pels mateixos objectius. És precisament aquesta embranzida que hem d'anar afavorint i alimentant amb la nostra col·laboració. Per part meua, la moguda continua. Si a Déu plau, passaré un temps a la diòcesis de Girona on hi tinc les arrels, donant un cop de mà a les comunitats parroquials, acollint els africans que hi ha en les nostres contrades i, sobretot (així ho desitjo de tot cor), sent testimoni revulsiu del que he vist, sentit i recollit a l'Àfrica.

No m'allargo més. Esperant que ens veurem ben aviat i podrem esplaiar-nos en un intercanvi ben fructuós, us transmeto l'amistat de sempre i l'agraïment de tanta i tanta gent que em demana donar-vos records.

Molt bones festes pasquals a tothom!